

Polensturen 1997

Danske dage i Polen var et reklamefremstød for danske firmaer hvor Sebbe samt mandskab var en del af aktiviteterne.

Dokumentet er skrevet af Peter Svendsen og er gengivet som det er skrevet. Dokumentet er digitaliseret og har fået tilført billeder af Steen Weile.

Polensturen 1997

Det blev en onsdag helt ud over det sædvanlige. Jeg skulle rejse med Frederikssundsvikingerne i bus ned til Åbenrå, hvor vi så skulle støde til Seberne. Afgangstidspunkt klokken 03.30 fra Frederikssund torv. Hvad gør en klog mand? Jo, han ringer til Sebernes mor og far på Sjælland (Kirta og Aksel) og forespørger om han ikke kan overnatte der. Vi havde en hyggelig aften, hvor man også fik smage en Wibroe, fik morgenmad og blev kørt til torvet tidligt om morgenen. Er der noget at sige til vi elsker de mennesker.

Frederikssunderne mødte op i alt deres isenkræm incl. 8 lur. Vi fik stablet os ind i bussen og så gik det ellers småsovende ned til færgen. Her skulle vi gå over med alt vores habengut og det viste sig sidenhen, at det havde været billigere, hvis bussen havde kørt med over, men det kan jo være ligemeget nu hvor broen snart kommer. I Nyborg entrede vi en stor bus, som skulle samle Seberne og nogle folkedansere op ved Åbenrå Amtsgård inden den videre færd sydover. Vi var 14 vikinger fra Frederikssund, 16 skibslagsmedlemmer fra Sebbe Als, samt 12 folkedansere af blandet køn.

Det var en laaaaaaaaang og sej tur ned gennem Tyskland og Polen. Vi fordrev tiden med godt øl og fælles-sang, som selv ikke stanken fra toilettet kunne overdøve.

Ved grænsen til Polen kiggede toldereren meget indgående på Allan, så på hans pas og tilbage på Allan igen. Allan kastede sig på sit bedste skolepolsk ud i en mægtig forklaring, hvori ord som Grau godt tilbud og vaskepulver indgik - det viste sig, at passet havde været en tur i vaske-maskinen og det var ikke længere rigtig til at se hvad der var op og ned. Nå Allan slap med over, men det var kun fordi, som toldereren sagde - aldrig havde han set et mere vellignende pasbillede.

Vi kørte igennem grænsen og holdt ind for at veksle om til polske penge. Efter et kort ophold kørte vi videre og vi kørte og kørte. Det var blevet mørkt og efterhånden meldte sulten sig - ja vi kom faktisk i akut spisekrise.

Endelig langt om længe fandt vi et sted hvor vi kunne spise og det varede da heller ikke længe før de næsten havde udsolgt. Klokken var efterhånden blevet mange.

Vi satte folkedanserne af ved deres hotel og kørte sammen med Frederikssunderne de sidste 20 kilometer til det middelalderslot, hvor vi skulle bo. Vi var der først langt over midnat og fik i en fart os indlogeret på 5 mands stuerne. Vi skulle tidligt op næste morgen, så det varede ikke længe, før vi alle sov - selvom Ingelise snorkede.

Det var blevet fredag morgen. Slottet vi boede på, lå på et højedrag, så vi havde en imponerende udsigt ud over det Polske landskab. Vi fandt et badeværelse med varmt vand (de andre var kolde) og det var skønt at få busstøvet skyllet af sig. Senere gik jeg en tur på tønden og det var der også andre der gjorde. Nabetønden trak i snoren, men det skulle han aldrig have gjort. Der lød ligesom en eksplosion i rørerne og så kogte vandet ellers over. Hele gulvet flød med vand, men heldigvis kom der en statsautoriseret vandopfragulvasker, så problemet løste sig selv. Vi fik hurtigt nedsvælget morgenmaden, hvorefter det i bus gik ned til floden, hvor vi skulle sejle Frederikssundsvikingerne ind til et arrangement lidt nede af floden. Umiddelbart så det ikke for godt ud. Floden var utrolig lavvandet og der var stærk strøm, men vi gik på med krum hals og fik gjort klart skib. Herefter gik Frederikssunderne ombord, og om det er fordi de er usædvanlig tykke eller om floden blev ekstra lavvandet - det ved jeg ikke, men da vi stagede ud, lagde skibet sig på tværs og så stod vi ellers godt og grundig - på grund.

Vi stagede og stagede, men forgæves. Vi fik en line op til broen, for at se om de kunne få os rundt og fri, men tovet sprang. Tiden gik og Frederikssunderne gik og vi gik atter igang med at stage - og pludselig kom vi fri, men med agterstavnen i sejlrretningen. Således drev vi med røven forrest lige ned til landingsstedet, hvor vi blev modtaget af Frederikssundernes lurblæsere og en masse tilskuere. Der havde ikke været noget at gøre, vi kunne simpelthen ikke få Sebbe vendt i den stærke strøm, ligesom Sebbe næsten rakte fra bred til bred, da hun lå på tværs i floden.

Men folk var meget interesseret i skibet. Således var der en skoleklasse, der havde øvet en engelsk sailorsang, som de sang for os. Alt i alt en hyggelig eftermiddag - bortset fra sejladsen - næ må jeg be om æ hav.

Jeg glemte helt at skrive, at Inge Lise og Steen W. havde arbejdet i døgndrift for at få lavet vikingetøj til os allesammen. Desværre havde de ikke brugt dobbelt tråd, så der var flere skibslagsmedlemmer, der var revnet bagi.

Da vi kom hjem på slottet igen, var der optræden af en masse Polske folkedansere. Vi slog os ned på bænkene og så på de flotte dagteer og dansene. Synd der ikke var flere publikummer for det var et utroligt flot syn - især pigerne.

Om aftenen var der fest på slottet og i borggården blev der spidstegt ikke mindre end 4 grisebasser, ligesom der var musik og dans bagefter. Vi havde heldigvis haft lukket vores vinduer, men alligevel hang brændelugten overalt. Om natten blev vi vækket af nogle gevaldige brøl. De kom inde fra et af Frederikssundernes værelser. Det viste sig, at en af de gæve vikinger pludselig fik en sengekammerat af eget køn, hvilket han absolut ikke var interesseret i. De sidste brøl vi hørte var fra den Polske indtrængende, da han blev taget i hoved og røv og smidt ud. Så bortset fra Inge Lises snorken, åndede alt igen fred og idyl - og det blev det ved med indtil næste morgen.

Lørdag skulle vi sejle ned af floden Wisla til en spejderlejr, som havde besøg af nogle danske ditto. Hurtigt ud i badet (det varme naturligtvis, så der var kø) og så ned til morgenmaden. Vi blev igen kørt i bus ned til floden, hvor vi skulle sejle fra. Det var lige ved et færgested (en hjudamper) men denne gang var der dybt vand helt ind til bredden. Vi fik gjort klart skib, samt hejst forskellige sponsorervimpler, hvorefter det gik ned af floden.

Det var en sjov oplevelse at sejle ned ad Wisla. Der var kun dybt der hvor strømmen var, og den slyngede sig gennem vandet - snart helt inde på styrbord bred derefter i en bue over til bagbord bred. Vi strøg for sejl stille og roligt nedad floden og det var da godt vi havde fået alle reklameflagene op, for på hele sejladsen så vi 2 huse 5 køer (Polske) og en enkelt fiskehejre.

Det var meningen vi skulle have spist på restaurant, men på det tidspunkt havde vi allerede sejlet 3/4 time på floden, så der blev arrangeret et måltid mad til os i spejderlejren - og det var noget der gjorde godt, for vi var sultne efter dagens sejlads. Jeg tror nok vi alle havde forventet os noget andet.

Der var ikke så mange spejdere - heller ikke danske, men vi spillede lidt fodbold med dem og sad og snakkede ved bålet indtil der kom en bus og hentede os for at køre os tilbage.

Om aftenen spiste vi på restaurant og det var lækker mad og på menuen stod også schweinebraten, men ak og ve - det var godt nok den mindste kotelet jeg nogensinde har set. Nå den smagte godt (begge mundfulde), men da vi senere på aftenen var på sightseeing i den gamle middelalderby, så vi adskillige Frederikssundvikinger sidde på MacDonalds og proppe sig med burgere.

Vi endte på et værtshus, som lå inde i ruinerne af et gammelt slot, et smadderhyggeligt sted og så kostede øllet kun 4 kr og det kan jo få tårerne frem i øjnene på selv den vildeste viking. Der var rokeret rundt, så vi nu boede på hotel i Torun. Det var det vildeste luksus - ingen eksploderende toiletter og varmt vand, samt radio og tv - hvad gjorde det så, at jeg skulle dele værelse med et konservativt byrådsmedlem.

Skipper havde purret os tidligt, men der var heldigvis tid til en gang morgenmad først. Det var det helt store morgencomplet og aldrig har jeg set vores formand løbe så hurtigt, da der kom en frisk forsyning af yoghurt. Efter dette herre-måltid gik det ud i den ventende bus og ned til skibet.

Sejladsen ind til Torun i dag, var hovedattraktionen i hele arrangementet, så vi var alle iført vikingetøj og høj cigar-føring. Det var meningen vi klokken 10.15 skulle komme strygende for fulde sejl og ligge til ved markedspladsen. Og det lykkedes - vi kom roende gennem broen, sejlede ud midt i floden og klokken 10.15 satte vi sejl og stod lige ind mod land. Der skal nok have været mindst 1000 tilskuere og vi fik bagefter, at vide, at de havde stået og kigget efter os, men kunne ikke se os. (bådens skrog faldt sammen skoven på modsatte bred). Først da vi satte sejl, opdagede de os og der skal ikke meget fantasi til at forestille sig hvordan det kunne have gået for sig for 1000 år siden.

Vi blev modtaget af Frederikssundernes lurblæsere og vikinger, hvorefter de gik op på pladsen for at slås med nogle indfødte, mens vi fortøjede skibet. Skipper gav landlov, mod at vi på skift havde et par mand ombord.

Vi gik en tur op på pladsen og købte os en kold øl og kiggede lidt på løjerne, for derefter at gå ombord på Sebbe igen.

Hele skibet myldrede af liv. Børn og unge, forældre og bedsteforældre samt soldater - alle var de meget interesseret i skibet og vi var behjælpelig med at få de første 300 børn løftet op ved siden af dragehovedet for at blive fotograferet. Vi kunne jo ikke snakke med ret mange af dem, men vi klarede os på tegnsprog, skoleengelsk og skippers ordforråd fra dengang han som ung kommunist efter 1. verdenskrig var på studiebesøg i Polen. Det var en vellykket sejlads og noget af en revanche for sidst, hvor vi jo kom med enden først.

Sidst på eftermiddagen sejlede vi skibet om i en lille naturhavn og gjorde klar til hendes lange transport hjem på blokvogn. Da dette var klaret gik vi hjem på hotellet for at bade, pakke og spise inden vi også skulle med bussen den lange vej til Dannevang.

I bussen udspandt der snart sig et drama, idet vores lokale skolelærer Jeppe ikke kunne finde sit pas. Han havde ledt sin taske igennem fra A-Z, men forgæves - passet var og blev borte. Bortset fra hans momentvise eftersøgning af sit pas, var det ikke meget vi så eller hørte til Jeppe og hans hærværks kammerat Allan. Polensturen havde virkelig gjort dem trætte.

Da vi nærmede os den Polsk/Tyske grænse, så vi en kæmpe kø og ganske rigtig kom vi også til at holde her i næsten 2 timer. Jeppe havde stadig ikke fundet sit pas og vi havde alle i tankerne sagt farvel til ham - overbevist om vi aldrig så ham mere - da Allen stikker hånden ned i lommen på bagsiden af sædet foran. Og der lå Jeppe's pas, og der havde det ligget under hele Polensturen.

Det var i sidste øjeblik, for nu kom tolderen rundt for at se på vores pas og af en eller anden grund var det eneste pas han ikke så på - Allans. Så han slap for igen at skulle fortælle om det ikke at tømme lommerne før man vasker tøj. Til gengæld tog tolderen stikprøvekontrol af vores bagage og til vores fryd valgte han Jeppe's.

Vi kørte hele natten og hen på morgenstunden kørte vi ind på et morgenmadsstedfortrættevikinger, hvor menuen stod på kaffe og friske rundstykker med tilhørende toiletbesøg.

Inden grænsen kørte vi lige ind for at proviantere, så vi havde noget med hjem til lille mors barskab.

I åbenrå tog jeg og Frederiksunderne afsked med Sebbefolkene og folkedanserne, som hver især skulle videre hjem.

Selv fortsatte vi videre nordpå med kurs mod Frederikssund. Skipper og Thor fik et lift med til indfaldsvejen til Århus.

Jeg vil ikke sige Frederikssunderne havde købt rigeligt ind i grænsekiosken, men da vi skulle ind på færgen i Nyborg havde vi noget af et problem med, hvordan vi skulle få alt deres isenkram, lure og diverse indkøb med ombord. Heldigvis stod der en stor gittervogn, som lige netop kunne rumme alt vores habengut og som de lovlydige borgere vi nu endgang er, stillede vi naturligvis vognen på plads igen - i Korsør.

Vi kastede os over cafeteriaet, som om vi ikke havde fået mad i flere måneder. Det vil sige John "valgte" at blive på vogndækket - det var lige som om trapperne var blevet en anelse uoverskuelige for ham.

Turens sidste bus var kommet og nu kunne vi se en ende på turen. Jeg lånte Henriks mobiltelefon og ringede hjem efter Ingrid, så hun kunne være i Frederikssund, når vi ankom. Jeg blev sat af ved Kirta og Aksel, hvor Ingrid kom inden længe.

Søvn havde vi ikke fået meget af, men så havde vi fået så meget andet og her på falderebet skal i have turens sjoveste episode. Det var i den lille by ved slottet, vi var blevet kørt ned for at spise på en lille restaurant. Udenfor var der et lille springvand med tilhørende lille kumme. Og hvad sker: 2 tykke Frederikssundvikinger og en ditto Sebbe - smed alt tøjet og hoppede op i kummen. Sidst jeg så noget lignende var, da tre fede græsser plaskede rundt i Ingrids lille fuglebad. Bagefter da vi blev lukket ind på restauranten af en skulende garderobedame, opdagede vi det var en afholdscafe og drikkelserne var og blev et stort glas FUN-læskedrik, men hva 'fa en - fun igår fun idag fun igen imorgen. Må jeg slutte med et tak for en god tur til alle som var med på Sebbe's store Polenstur det herrens år 97.

Peter Svendsen

Klargøring til turen på den lille flod.

Vi havde fået lovning på 2 slæbebåde med min. 40 HK motor.

Der var en meget stærk strøm i floden - mon det er søkort skipper kigger på?

Der var store farverige bannere på Sebbe - det virker ikke så autentisk og pynter heller ikke.

Der var masser af mennesker der ville ombord på Sebbe - vikingskibet fra Danmark.

Amtsborgmester Kresten Phillipsen holdt tale under arrangementet på borgen.